

TRAMPOTY S BRÁČKOU

Stáda, 06 z. 2017

Můj mladší bratr byl na začátku léta propuštěn z vězení. Téměř celá rodina se proti němu obrátila, já byla jedna z mála, kdo za ním chodil na návštěvy a kdo se mu po propuštění snažil pomoci. Na ubytování, pomohla s vybavením, doporučil ho známým k různým pracím atd. No a taky jsem mu půjčila auto. Měl ho vrátit v pondělí, ale neozval se.

V úterý se ozval s celou kálou výmluv a omluv, co všechno musel zařídit, že nestíhá, a že auto přiveze zítra. Já jsem ho jako obvykle litovala, ujišťovala, že to se má stát kačkou, jakou má on smůlu a podobně, prostě jsem mu věřila, nezlobila se, a nadále stála při něm. Auto večer přivezl. Druhý den, ráno odjel, všimnul si, že auto bylo nabourané, a navíc - velice, přelice amatérsky opravené (natlučené, oděný lak přestříkaný barvou ve spreji a pod). Oba jsem byli strašně naštvaní, obzvláště když máme pojistku a mohli jsme nechat aut profesionálně opravit. Bratr tvrdil, že se bál, že nás nechtěl zklamat, rozlítil... Jenže já jsem te naštvaná, rozlílená a zklamaná. A začínám si myslet, že celá rodina měla pravdu, když od něj dali ruce pryč. Zlobím se ale i na sebe, že jdu proti svým názorům, že jsem se mu snažil pomoci a že jsem ho, a teď dělám přesný opak. Těba opravdu má smůlu a já teď budu stejně zlá a sobecká, jako všichni ostatní. Co si o tom myslíte?

ROMANA